G. Claret i P. De No: 'La pandèmia ha fet paleses les mancances que tenia la música clàssica'

Els músics Gerard Claret i Patrícia de No són dos dels impulsors del Manifest per la Música Clàssica a Sant Cugat, que reclama atenció i suport per al gènere a la ciutat i a la resta de Catalunya. Claret i De No coincideixen en el fet que el sector també ha de fer un canvi per adaptar-se a la realitat actual i ha d'aprendre a treballar en conjunt per garantir el futur del gènere que, com totes les expressions culturals, ha quedat tocat amb la crisi del coronavirus. El 'Sant Cugat a fons' els ha entrevistat.

La música és dels primers sectors que va haver de tancar i dels últims que tornarà a obrir amb normalitat.
Gerard Claret: Com en molts altres àmbits, aquesta crisi ha servit per fer més paleses les mancances que hi havia. També a la música clàssica. Nosaltres hem volgut, al marge de reflexionar sobre aquesta situació concreta, posar sobre la taula els problemes estructurals que hi ha al darrere i que van molt més enllà de la situació concreta.

D'on surt la necessitat de fer públic aquest manifest, de posar el problema sobre la taula?
Patrícia de No: Ens posem en contacte d'una manera casual. Al desembre, un dels membres va convidar a casa seva uns quants companys del món de la música, on vam compartir moltes coses. Quan va arribar la pandèmia vam tenir la necessitat de seguir parlant per veure com estàvem. Pensàvem que ens trobàvem en la mateixa situació i vam mirar de fer-hi alguna cosa. Vam començar a parlar i ens vam decidir a mobilitzar-nos. El sector de la música clàssica ha sigut sempre molt poc corporativista. Els actors, per exemple, ho són i van a una a l'hora de tenir una imatge pública, nosaltres no ho som tant.

Ens vam ajuntar per això, precisament. Eren projectes que crèiem que eren molt bons per Sant Cugat, per la música clàssica i per la societat. Quan una persona no pertany a la indústria, quan pensa en música clàssica pensa en una orquestra o una òpera. Però és molt més que això, hi ha fundacions, som molts artistes individuals i, a banda de la part visible, també hi ha lutiers, programadors, directors de festivals, teixit educatiu...

Som molts i sempre hem estat dispersos. La pandèmia ens ha donat una oportunitat boníssima per ajuntar-nos. Cadascú ha de cuidar el seu jardí, però hem d'intentar de fer comunitat perquè no se'ns morin les flors. Per ser més visibles, no podem anar un per un trucant portes. Així com altres teixits de la societat com el comerç, la indústria, l'empresa o el sector sociosanitari són més visibles perquè es veuen com a conjunt.

Per això vam decidir engegar aquesta proposta i que s'hi sumi qui vulgui. Solistes, grups de cambra, escoles de música, tothom qui tingui a veure amb la clàssica. Perquè si us hi fixeu, als anuncis de televisió no hi surt mai la clàssica, excepte si es parla del Liceu o l'Orquestra Simfònica de Barcelona. No apareixem enlloc. Per això hem decidit tirar-ho endavant i estem tenint una resposta extraordinària. Creiem que és important començar a fer veure la gent que en moments de crisi és quan la gent necessita la cultura.

En una situació en la qual és difícil veure quan es tornarà a la normalitat, la música clàssica ha sortit als balcons i a les xarxes. Pot ser que el fet d'haver sortit dels escenaris habituals hagi fet que hi ha hagi gent que

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/149518.html

Copyright 2024 Cugat.cat

reconnecti amb la música?
G.C.: Jo he tingut la sort de rebre cada dia, de la Fundació Victòria dels Àngels, un bon dia musical amb un extracte d'una peça cantada per ella. Vaig agafar el costum de reenviar-ho a diversos grups de Whatsapp, a gent que no té res a veure amb la música clàssica i que fins i tot no tenen tendència d'anar a concerts del gènere. No et pots imaginar com m'han agraït aquests tres minuts de música. M'ho reclamaven fins i tot si m'ho descuidava.

Al marge d'això, jo també he tocat per als veïns de la comunitat, això et fa pensar que, tot i que puguis tenir tota la música que vulguis, la gent el que vol és veure l'artista en directe. I ara ja comencem a rebre propostes per fer concerts aquest estiu. S'han d'estudiar els formats, però no hem de deixar de fer coses. Això demostra que la gent en torna a tenir ganes. Tenint tota la cura, per respecte als altres. Crec que aquesta presència que ha tingut la música ha despertat l'interès per la música clàssica. N'estic segur que això ens haurà posicionat d'una manera molt positiva davant de molta gent.

Si haguéssim parlat fa dues setmanes, la visió que tindríem seria molt més pessimista que la que tenim avui. Però, havent-hi reflexionat aquests dies, què ha de fer la música clàssica a partir d'ara?
P. De No: Primer de tot, el que s'ha de fer és no entendre la música des de la butaca, sinó des de l'escenari. Entendre que la música és una professió que està dotada dels mateixos drets socials i civils que qualsevol altra feina. A nivell cultural, en aquest país la indústria de la cultura es veu com un oci exclusiu, no com una feina. Això és perquè la tendència de la música s'ha dispersat. Ara tenim molts gèneres que no teníem, el 78% dels discos que es venien als 50 era de clàssica i avui en dia ven un 3%.

Però se segueix veient la música clàssica com una cosa circumstancial. De cara a l'administració tenim l'obligació de mostrar qui som, com treballem i com és la nostra indústria i no donar per fet que ja ho entendran o ja ho sabran. Això és el que han fet a altres països, on han entès que això s'ha de protegir i preservar i que s'ha d'anunciar. Estem al segle de la comunicació digital, tot ens entra a través de la pantalla. Si jo estic, nit i dia, anunciant una cosa d'una determinada manera, et creo un panorama mental de que l'únic que existeix és allò.

Com es canvien aquests paràmetres? Doncs a través dels mitjans, l'administració i l'empresa privada. La nostra obligació com a músics és preservar els valors que ens fan humans, a través de la nostra feina recordar a la gent que seguim sent vulnerables, finits, persones plenes d'expressions que són necessàries. No hem vingut al món a ser productius, també a crear un teixit de transformació social i això la música ho fa, a més de ser un motor econòmic molt important. La música genera un gran retorn econòmic i s'hauria de fer política en aquest sentit.

G.C.: També, si hem de ser honestos s'ha d'afegir que, a l'àmbit de la música clàssica no ens hem sabut adaptar als canvis tan ràpids. A nosaltres com a intèrprets ens toca fer un esforç per adaptar-nos i, si no, com deia Darwin, l'empresa que no s'adapta, desapareix. Ens hem d'adaptar a aquest nou moment. No hem de queixar-nos només i hem d'apropar-nos a la gent. La música clàssica, en certs moments, s'ha allunyat de la gent.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/149518.html

Copyright 2024 Cugat.cat